

PUNCTUL.

Un punct micuț dormita în învelișul lui cosmic.

Nu știa că circulă fără timp prin spațiul sideral, încă din minutele următoare facerii lumii. Dacă l-ar fi întrebat cineva unde călătorește, punctul ar fi jurat că se deplasează fără țintă.

La un moment dat, atît cît l-ar fi împins o frunză aurită, fu atins de un Suflu Cosmic plăcut ca o adiere de aer cald într-o seară geroasă iar punctul căpătă conștiința că e Viu.

Cum adică Viu ? se întrebă imediat punctul .

Ai primit de la Mine Viață.

Ai primit puterea să te poți transforma într-o linie, iar cu ea vei putea crea un pătrat, un cerc, un triunghi.

Daaa ? întreabă total derutat punctul. Și ce să fac cu aceste semne ?

Ai putea învăța să construiești de exemplu ! răspuse Suflul. Chiar aș vrea să văd cum îți imaginezi tu universul Meu.

Dar tu cine ești ? întreabă și mai nedumerit punctul.

Eu sunt parte din Cel care a te-a făcut . Cînd vrei să vorbești cu Mine chiamă-Mă. Cu bine !

Stai puțin ! se îngrijoră punctul , cum o să Te chem dacă nu știu cine ești ?

De acum încolo ești parte din Mine. Gîndește-te la Mine și Eu îți voi răspunde ! răspuse zîbind Suflul aurit și se depărtă.

Deși la început punctul obsevă cu oarecare superficialitate împrejurul lui totuși, se simți năucit .

În jurul unor profunde fîntîni de Lumină, copleșitoare aglomerații de puncte imposibil de numărat, străluceau în combinații de forme incredibil de colorate. Unele păreau că zboară pe straturi de aripi transparente, altele păreau că s-au culcat pe o pajiște țesută numai și numai din lumină. Unele se înălțau pînă dincolo de limita la care punctul putea vedea, altele se pitiseră în adîncul de nestrăbătut al Spațiului înconjurător...

Distanța dintre el și tot ce putea cuprinde cu privirea însă, părea pe cît de relativă, pe atît de flexibilă iar asta-i dădu curaj.

Observînd că se deplasează în continuare, Punctul se gîndi să traseze o linie. Atît făcu se gîndi iar linia începu să se formeze dreaptă, aparent nesfîrșită. Curios, Punctul păși pe dîra luminoasă care se întindea

înaintea sa și merse, merse , merse pînă cînd începu să se plictisească. Atunci ca un înotător care se așează peste valuri se lăsă pe o parte și coti fără să-și dea seama spre dreapta. Îmbătat de noutate, mișcarea lui prinse viteză și curînd ameți dar atît de mult îi plăcu să se învîrtească în cerc încît stîrni un nor de pulbere stelară.

La rîndul ei, străbătînd princiară Spațiul, Lumina Sorilor vecini începu să urmărească plină de interes mișcarea circular-nebunească a acestui Punct îmbătat de Viață. Ași putea chiar spune că Lumina observa cu o oarecare îngrijorare dimensiunea mereu crescîndă a norului de pulbere stelară care-și aduna fustele multiple în jurul Punctului trezit la viață.

După toate aparențele, avea să ne nască o Cometă. Încă una.

Razele Luminii pipăiau cu degete inegale această cometă nouă care precis avea să facă o boroboacă dacă era lăsată de capul ei iar una dintre raze se gîndi la Suflul aurit : să intervină, să facă ceva pentru a opri un posibil accident.

Lasă-l să învețe, veni răspunsul din Suflul aurit.. Dă-i timp. Mai ales, dă-i Lumină să vadă ce face!

Se supuse Lumina iar Punctul, deveni cu adevărat o cometă . Teoretic, cometa se deplasa prin spațiu în linie dreaptă dar vezi, odată ce s-au format Liniile capătă Viață. Încep să aibă curiozități, opinii, ajung la concluzii personale și acționează conform cu părerile dobîndite. Dezvoltă o individualitate proprie .

Punctul nu știa desigur că și ele, Liniile au dreptul de a-și alege drumul pe care se vor dezvolta. Că au viața lor. Nu știa că libertatea de a alege e problema cea mai dificilă a oricărui început.

Mai ales atunci cînd nu ți-e clar față de ce puncte de reper alegi.

Neștiutor și indiferent la orice i-ar fi înfrînat voința proprie, Punctul se învîrtea nebunește în centrul unei amenințătoare Comete. Îmbătat de succesul primei sale creații , Punctul confundă elanul entuziasmului inițial cu victoria și nu luă seama nici la miriadele de puncte care formau capul de berbec al noii comete, nici la celelalte nenumărate puncte care se desfășurau în coada cometei . Cu evidenta aroganță a oricărui tînăr impetuos, Punctul nostru se consideră creatorul unui nou corp ceresc așa că se simți întrucîtva Stapînul Lumii. Se gîndi să pornească la cucerirea Universului. Atît făcu, se gîndi. Se gîndi să cucerească. Nu-și puse problema să întrebese Suflarea Aurită dacă e momentul,dacă face bine, dacă are șanse de reușită. Nu ceru sfat, nu

rugă pe nimeni să-l ajute. Nici măcar nu rugă celelalte Puncte să-l urmeze : le ceru să alerge după el și gata. Nu se întrebă ce fel de relație are el cu celelalte Puncte și nu consideră că e util să stabilească o relație de amicitie cât de mică. Nu se întrebă nici măcar dacă în sinea lui de Punct, le consideră pe celelalte Puncte parteneri de Univers așa cum ar fi trebuit. Chiar dacă s-ar fi gândit să aibe și el niște tovarăși de drum Punctul n-ar fi știut că un partener nu e neapărat un Prieten.

Că nu e obligatoriu ca un partener să-ți fie prieten.

E nevoie de Timp să înțelegi ce este un Prieten.

E nevoie de experiență ca să începi să-l meriți, în cazul fericit în care celalalt, merită să se numească un Prieten.

Dacă celălalt poate fi cu adevărat un Prieten.

Prea complicat !

Ca un turbulent șef de oaste, punctul care tocmai stîrnise Cometa, flutură înaintea lui întregul curcubeu al unui Punct de Lumină îngrijorat, venit să analizeze situația, îl încălecă și comandă tuturor celorlalte Puncte trezite din moțaiala lor dulce, un hotărît “ După mine ! Înainte ! ” Iar restul punctelor nu ezitară să se alăture buzduganului cu coadă, în număr din ce în ce mai amețitor .

Năprasnic porni Cometa prin spațiu.

Lovi o stea, încă una și nu se opri nici atunci cînd aproape distruse un Soare aflat la marginea unui sfat nesfîrșit de galaxii. Îngroșată cu resturile Corpurilor Cerești tocmai exterminate , Cometa deveni o enormă torță ce-și fugărea propriile flăcări prin Cosmos.

Dacă n-ar fi existat Spațiu în Univers, ar fi distrus probabil tot ce creaseră alte Puncte cu Timp înainte.

Dar Mișcarea, ca mai vîrstnică, dirijă cu abilitate amalgamul rănit al noii Comete către o parte deșertoasă a Infinitului, o zonă lipsită de Corpuri Cerești, păstrată special pentru asemenea situații de urgență. Îndemnată să alerge fără sens și fără oprire , Cometa intră în Inerție.

Atunci, fără ca cineva s-o certe sau s-o deplîngă, în deplina indiferență înconjurătoare, adunarea haotică ce făcuse atîta prăpăd, se destrămă la fel de repede cum se formase.

Iar Punctele, rușinate, se despărțiră fără să-și ia rămas bun .

Din nevoia de a aparține cuiva, unele dintre Punctele pornite ca mistreții la bătaie, se alăturară unor planete, altele unor sori. Și chiar dacă o parte dintre ele preferară să se mai gîndească ce vor face cu Viața lor și rămaseră aninate la răscruce de drumuri, majoritatea punctelor care

formaseră Cometa cerură adăpost unor Căi mai vechi care le dădură sfaturi bune dacă nu chiar certitudine.

Iar Punctul nostru, rămase singur față în față cu Punctul de Lumină de pe spinarea căruia credea că stapînise Lumea.

Lung se uitară unul într-altul. Lumina îi sugeră cîteva întrebări incomode : de ce a fost atît de agresiv cu Lumea din care tocmai începuse să facă parte ? Îl întrebă mai ales la ce i-ar fi servit să cucerească un Univers pe care nu-l cunoștea, iar dacă tot nu-l cunoștea, de ce a crezut că Universul i-ar fi servit la ceva...Nesuportînd întrebările și neputînd privi multă vreme direct în Lumina Punctului de Lumină, Punctul se privi înția oară pe sine însuși : se văzu pe sine mic, gol și străin.

Căzu în deznădejde. Se simți inutil și se întrebă de ce a fost creat dacă nu servea la nimic altceva decît la posibila distrugere a ceea ce nu crease el. Știind exact ce spații negre străbate puținul dar bunul său gînd nou, Lumina Punctului de Lumină îi arată o planetă în formare, care de la distanță părea la fel de mică, de goală și de străină ca și el, Punctul despre care povestim.

Apoi îi trimese gîndul de a se îndrepta către acea planetă.

Punctul analiză din priviri noua situație din fața lui.

În primul rînd planeta aceea minusculă era foaaarte departe.

În al doilea rînd, nu-și închipuia ce ar avea el de făcut în preajma unei planete în formare, de ce ar trebui să pornească într-acolo .

Ce-l întrista cel mai mult era nesfîrșită singurătate a drumului său infinit de lung . Dar pentru că începea să fie incomodat de Punctul de Lumină care-l străbătea pînă în cele mai personale gînduri Punctul care se făcuse pentru puțină vreme o Cometă distrugătoare, întoarse spatele și se despărți de Lumina Punctului de Lumină.

Nu avea intenția să ajungă tocmai pînă la planeta aceea atît de îndepărtată dar cum tot nu avea altceva mai bun de făcut în viitorul apropiat, porni la drum.

Voia doar să se elibereze de orice responsabilitate. Să se piardă în spațiu. Să fugă. Fără să vrea, trebui să viziteze Spațiul înconjurător .

Întregul din jurul lui era compus din puncte. Vii sau adormite, minuscule sau colosale, punctele formau Lumi incredibile care se apropiau și se depărtau doar pentru a face loc altora.

Brațe uriașe susțineau aici o Galaxie în timp ce dincolo, o pălărie extraplată părea că dansează în jurul axei sale . Un abundent coș plin de fructe strălucitoare ademenea pe călător în dreapta în timp ce un nor nesfârșit de înalt tenta la stînga pe acelaș călător să urce pe trepte bucălate ce se pierdeau în înălțimi amețitoare...

La un moment dat, în fața lui se înălță strivitor de înalt un turn vertical format numai și numai din Sori strălucitori .

În jurul lui, Suflul aurit înconjura orizontal turnul cu ofranda unei centuri de stele, ca o splendidă cunună de flori.

Întreaga formațiune părea un imens fuior de lînă lucitoare din care cineva ar fi tras infinite fire sclipitoare doar pentru a împleti de jur împrejur o cunună a căror flori erau însăși stelele.

Împreună, turnul vertical și cununa orizontală de flori formau desigur o Cruce. De undeva din spațiul deasupra, un Unic Ochi Cosmic larg deschis, privea cu atenție din haloul său rotund, îmbibat de Lumină .

Impresionat, Punctul se opri și pentru prima oară de cînd căpătase viață, se pierdu în negrăită admirație.

Recunosc în Unicul Ochi Cosmic forma sferică pe care o folosise și el la facerea Cometei de care fusese pînă nu demult atît de mîndru. Care adusese atîta pagubă. Pentru prima oară de cînd primise viață, se simți efectiv rușinat. Și tot pentru prima oară, dori să se gîndească la vocea interioară pe care o auzise în primele sale clipe de viață conștientă. Să stea de vorbă cu acea voce, s-o întrebe de ce o aceeași formă geometrică poate avea mai multe întrebuițări. Atît făcu, se gîndi că ar dori să comunice.

Într-o clipă, din gîndul său confuz veni și răspunsul :

Sunt chiar în fața ta, te uiți la Mine. Întreabă-Mă.

Din multele întrebări pe care tocmai voia să le pună, Punctul nu putu formula însă niciuna. Se fîstîcise de emoție.

Bine, continuă vocea interioară. Atunci am să te întreb Eu : Vrei să-Mi faci un serviciu ? Da, se trezi că răspunde Punctul de la picioarele Crucii de stele, înclinîndu-și fără să vrea fruntea.

Du-te către planeta aceea depărtată la care nu prea ai vrea să ajungi. Te duci nu-I așa ?! mai adugă dulcea voce interioară.

Se pregătea să răspundă când deodată, Punctul se simți prizonier al unei necunoscute spaime de singurătate. Distanța de străbătut i se părea de neacoperit. Fără să vrea Punctul gândi :

Oare aş putea ajunge la acea planetă într-o clipă ?

Da, ai putea, îl asigură vocea interioară, dar nu ți-ar fi de nici un folos. Lungimea călătoriei pe care o ai de făcut ți-e utilă pentru a învăța ce va trebui să faci când vei ajunge acolo. Vei afla astfel cu ce Mă poți ajuta, dacă vei binevoi !

Vorbea așa de liniștitor vocea interioară a Unicului Ochi Cosmic !

Era o asemenea asigurare în pliurile sunetelor ample ale vocii încît impresionat Punctul recunoscuse Da, mă voi duce , fără să poată rosti altceva.

Nu ești singurul Punct pe care l-am trimis într-acolo, adăugă știutoare vocea. Te vei întâlni pe drum cu alte Puncte și împreună veți avea ocazia să faceți ceva mult mai util și mai frumos decît o Cometă.

De data asta Punctul cel temător se depărtă cu certitudinea că va pleca în adevăr către planeta cea depărtată la care nu avusese de gînd să ajungă vreodată .

Curînd ajunse la o Cale albicioasă care fremăta de activitate.

Își luă timp să observe.

Ce-l impresionă cel mai mult fu mulțimea de Puncte care efectiv roiau în jurul Lumilor din drumul lui. Erau așa de ocupate, încît Punctului I se păru că toate sunt foarte fericite. Și importante. Imediat se întrebă : de ce el era atît de trist și de ce ele, celelalte Puncte erau așa de fericite.

Iată o formă cosmică de care nu-i vorbise nimeni pînă atunci. Fericirea . Este ea o altfel de linie dreaptă ? se întrebă Punctul.

Este ea un cerc, o cometă, o gură adîncă plină de Lumină sau un dreptunghi ? Încercă să întrebe în jur dar nu avea pe cine. Nu, Punctele îi zîmbeau dar nu aveau timp să stea cu el de vorbă. Nu se lăsă păgubaș. Cînd văzu un Punct mai solid aplecat peste o carte și peste un fir plătînd, se apropie curios: Ce este asta ?

O Floare, răspunse preocupat Punctul mai solid . Încerc să fac o floare nouă. Uite, am aici instrucțiunile de fabricație dar eu încerc să mai adaug ceva din imaginația mea. În timp ce vorbea din mîinile lui, tocmai apărea în lumina Soarelui cel mai apropiat o floare.

Știu, așa la prima vedere nu pare să aibe nimic deosebit față de alte flori . Deosebit e că asta e prima floare pe care o duc la bun sfârșit, prima mea floare ! Nu-i așa că e frumoasă ?! se bucură Punctul cel solid.

Se întristă Punctul cel călător:

Vrei să mă înveți și pe mine să fac o floare ?!

Cum să nu ! Bineînțeles.

După un timp și câteva încercări nereușite, Punctul călător izbuti să facă și el o florică. Nu avea destule petale, nu mirosea în nici un fel anume, nu era nici suficient de înaltă sau de frumoasă dar nu era orice fel de floare, ci una medicinală. Când află asta, Punctul alege cea mai aprinsă nuanță de roșu, întinse cu grijă culoarea pe câte petale îi reușiseră și o puse în buzunarul trupului său micuț. Porni apoi să întâlnească Punctele care își aleseseră să învețe cum se fac ape curgătoare, păsări cântătoare, căprioare săltătoare.

Se apucă încruntat de lucru.

Cu neașteptată plăcere, învăță în scurt timp să mobileze în bună companie o întreagă Planetă cu forme pline de Viață. Mai ales, învăță să repare tot ce stricau comete mai mici sau mai mari în drumul lor năvalnic spre nicăieri.

Ziua când isprăvi de învățat cel puțin cum se întreține un Univers fu o zi cu totul deosebită.

Se simți atunci umplut de o senzație necunoscută : părea că un borcănaș plin cu miere făcută de albine sălbatice din cele mai parfumate flori exotice, se vărsase în tot interiorul lui de Punct micuț. Dulceața bucuriei însă, ocoli cu multă grijă intenția lui veche de a deveni o cometă. Se gândi la Unicul Ochi Cosmic cu recunoștință și apoi porni hotărât către Planeta golașă pe care I-o aratase Punctul de Lumină.

Aceeași la care însuși Ochiul Cosmic îl rugase să ajungă.

Ajunse.

Un Soare nou tocmai începuse să arunce raze fierbinți împrejur iar micuța galaxie din jurul Soarelui îi păru deodată Punctului mult mai potrivită ca dimensiune cu el însuși decât imensitatea Universului pe care îl străbătuse.

Multe alte Puncte, mici sau mari, grabite sau încete, exteriorizate sau interiorizate lucraseră la Planetă înainte ca să ajungă el, așa încât Punctului nu-I mai rămase la început decât să aleagă un loc din grădina

în care se afla pentru a planta roșia floare medicinală, aceea pe care o adăpostise în buzunarul trupului său micuț.

Prima lui floare.

Cînd tocmai se pregătea să se ridice de lîngă floarea medicinală abia instalată , văzu aplecată asupra florii o frumoasă femeie. Se mira admirativ de unde apăruse în grădina ei o floare atît de specială.

Trebuie să fie un semn bun ! își zise aproape cu voce tare femeia mîngîindu-și pîntecul rotund.

Abia atunci, Punctul cel călător observă în miezul acelu pîntec rotunjit un corp ceresc pe care nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci : se strîngea și se desfăcea cu determinată regularitate doar pentru a se strînge și a se desface din nou, fără oprire. Un șirag gălăgios de puncte traversa vesel acel necunoscut corp ceresc de culoarea petalelor micii flori medicinale : roșu aprins .

Cine ești tu ? întrebă cu emoții amestecate Punctul.

Inima ! răspunse pe mai multe voci punctul roșu ca flacăra de lemn verde. Era atît de orbitor roșul inimii din fața lui încît fără doar și poate electriza ca un foarte diferit Punct de Lumină.

Se cercetă cu atenție Punctul dar nu văzu în sine o inimă asemănătoare. Găsi în schimb înlăuntrul său o Iubire rotundă ca o coroană stelară, vie ca un Suflu aurit, de nesfîrșit ca și spațiile cosmice pe care le străbătuse.

În acel moment pentru prima oară de cînd fusese creat, Punctul se simți cu adevărat fericit : avea pe cine iubi.

Această Inimă va fi a Prietenului meu, decise Punctul.

Voi sta lîngă el. Îi voi fi alături în încercări și pe cît îmi stă în putere, îi voi șterge din suflet fiecare tristețe. Mai ales, mă voi bucura de fiecare mulțumire a lui. Voi fi Prietenul lui. Am să-l încurajez să descrie Universul așa cum l-am văzut eu. Să povestească altora despre Turnul de Stele și coroana lui orizontală de flori strălucitoare, despre Unicul Ochi Cosmic și punctele imposibil de numărat care locuiesc în Inima de un roșu electric a Cosmosului. Probabil, prietenul meu va povesti mai bine decît mine, chiar dacă și eu ași fi în stare să pictez .

Am să-l ajut cu toate puterile mele să creeze în deplină inspirație. Voi încerca să-l învăț că poate alege să facă orice cu viața lui dar cel mai prețios timp îl va folosi ca să creeze. Ceva. Orice.

Categoric era bine intenționat Punctul. Din fotoliul cel mai confortabil, urmărea încântat cum micuțul său Prieten crește câte un pic. Veni ziua când ajunse pînă la marginea mesei din casa părintească, când primul obiect pe care puse mîna lui micuță, fu o pensulă de pictură. La îndemnul Punctului supraveghetor, mama îl urcă pe micuț pe scaunul prea înalt și-l așeză la masa încăpătoare, ca să poată desena în voie .

Totuși, aștepta cumva gelos să vină ziua când el și numai el va fi capabil să influențeze inima pe care sincer voia s-o protejeze pentru că realmente o iubea.

Un Timp, Punctul trebui să asiste complet neputincios la căutările personale ale Inimii prietenului său. Degeaba încerca să iasă în evidență, inutil se oferea cu ajutor încercat Punctul... Înțelese că vanitatea lui de Punct înțelept nu avea ecou în Inima pe care voia s-o modeleze după chipul și asemănarea lui.

Inima de care se atașase atît de sentimental, avea să aibă în Timp propriul ei drum cosmic. Ca orice altă creație cerească.

O singură dată, se uită adînc în ochii noului său prieten.

Telepatic, îi arată întreg Universul.

Apoi, nu mai încercă să-l influențeze. Pentru că era sincer atașat, Punctul deveni în fine, un partener. Un real prieten.

Un partener sincer ca un prieten.

Se mulțumi să aștepte devotat lîngă întinsele pînze de pictat.

Cu încîntare Punctul văzu cum, sub mîna Artistului, se reasează tot Cosmosul punct cu punct, culoare lîngă culoare între patru rame ca patru Cruci întretăiate. Căci Pictorul povesti Lumea în tablouri mari, foarte mari, cu mult mai mari decît statura lui de om dar tocmai potrivite cu Harul staturii lui de Artist Creator .

Înăuntrul acestor rame, dacă dorești te poți înălța câteodată pe Scări. Alteori, trebuie să te ridici direct, neajutat, către un nepieritor Punct central de Lumină...

Dacă vei iubi exploziile corolei solare vei urca la nesfîrșit, mereu mai sus, cu mult mai sus decît cenușul întunecat al spațiilor deșertoase în care sunt mînate către o fericită inerție Cometele tuturor greșelilor noastre nedorite. Iar dacă vei fi disponibil, aripile mereu deschise ale unei Cruci Cosmice te vor binecuvînta cu razele unui Suflu strălucitor .

Într-o zi, noul Prieten al Punctului se pictă pe sine. Un autoportret. În mîna Pictorului , Liniile s-au lăsat din nou supuse și s-au concentrat aspre către doi ochi melancolici, care nu se îndură să părăsească o boabă de lacrimă micuță, strălucitoare, mereu vie.

Un întreg Cosmos luminos.

Cînd Pictorul puse ostenit pensula jos pe masa copilăriei ce se micșorase între timp , prietenul său Punctul a intervenit ; a luat cu tandrețe mîna Prietenului său, au apucat împreună pensula încă umedă și au pornit împreună o linie foarte ondulată.

Cu vopsea de petale roșii au semnat împreună :

Perez Celis.

